

РЕШЕНИЕ

№ 2243

гр. София, 05.07.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав, в публично заседание на 02.07.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Антоанета Аргирова4

при участието на секретаря Албена Рибарска, като разгледа дело номер **3573** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр.чл.12, ал.3 от Наредба за държавните изисквания за признаване на придобито висше образование и завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища /НДИПВВОЗПОЧВУ/, приета с ПМС № 168 от 14.08.2000 г. / обн., ДВ, бр. 69 от 22.08.2000 г./

С Решение №06-00-85/16.04.2010г., на основание чл.12, ал.1, т.3 от НДИПВВОЗПОЧВ, вр.§ 4, ал.1 от ДР на Закона за висшето образование /ЗВО/ З.-министърът на образованието, младежта и спорта е отказал признаване на висше образование на М. Ж. Д. по специалността “Икономика” на образователно-квалификационна степен “бакалавър” от Международен славянски институт, Р.

Така приетото решение, в срока по чл.149, ал.1 от АПК и по реда на чл.152 АПК, е била оспорено от М. Ж. Д. чрез пълномощника ѝ адв. П.. Наведените с жалбата основания са допуснати съществени процесуални нарушения, нарушение на материалния закон и противоречие с целта на закона. В подкрепа на наведените основания за незаконосъобразност жалбоподателят твърди, че е придобил висше образование по програма на Международен Славянски институт, Г.М, дистанционно задочно обучение на Балканите. Образованието ѝ по тази форма на обучение било организирано и признато от Международния Славянски институт в Г.М, откъдето получила дипломата се за висше образование. Тази диплома поискала да ѝ бъде призната по реда на НДИПВВОЗПОЧВ. След тригодишна кореспонденция с Комисията за признаване на висше образование, придобито в чуждестранни висши

училища, с писмо изх.№06-00-85/05.03.2010г. за пореден път й били изискани, на основание чл.9, ал.2 от НДИППВОЗПОЧВ, виза за обучение в страната, издала дипломата; справка от МВР за входящи и изходящи визи за периоди на обучение във висшето училище, оригинал на студентска книжка, документ за адресна регистрация в населеното място, в което е проведено обучението и др. След изпращането на писмото последвало приемането на обжалваното пред съда решение за отказ, което било незаконосъобразно, тъй като З.-министъра и помощната комисия по чл.7, ал.2 от НДИППВОЗПОЧВ не били овластени да постановят отказ при наличие на получено образование и издадена диплома от Московския институт. Иска съдът да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение и да върне преписката за ново разглеждане с указание по приложението на материалния закон.

В срока и по реда на чл.163, ал.2 от АПК, ответникът не депозира писмен отговор по жалбата.

В с.з. пред АС-С. град жалбоподателят се представлява от адв.П., която поддържа жалбата и моли за уважаването й, както и за присъждането на направените по делото разноски.

Ответникът не се представлява в съдебно заседание и не изразява становище по жалбата.

Административен съд-С. град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното :

Жалбата е допустима, като подадена в срок срещу акт, който подлежи на обжалване и от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Между страните по делото няма спор, че жалбоподателят Д. е подала през 2007г. заявление по чл.8, ал.2 от НДИППВОЗПОЧВ, с което е поискала признаване на висше образование, придобито в Международен Славянски институт, като е приложила диплома ВБА 0326321, издадена от “Международен славянски институт”, Автономна нетърговска организация за висше професионално обучение, Г.М, Р федерация, придружена с легализиран превод на български език. Въпреки че това първо заявление /приложеното в преписката заявление е от 10.03.2010г./ не се съдържа в изпратената от ответника адм.преписка, от водената между страниците кореспонденция и т.54 от протокол №44/02.07.2007г. на комисията по чл.7, ал.2 от НДИППВОЗПОЧВ е видно, че административното производство е започнало именно през 2007г. В тази връзка в продължение на три години многократно от жалбоподателя Д. / и само от нея при наличие на данни за издателя на дипломата, чието признаване се иска/ са изисквани едни и същи документи: оригинал от студентска книжка; виза за обучение в страната, издала дипломата; документ за адресна регистрация в населеното място, където е проведено обучението и то след като към преписката е било приложено уверение №ИД01/562/21.02.2006г., издадено в Г. С., Дистанционно задочно обучение на Балканите, Международен славянски институт. От своя страна, Д. е отговаряла с писма, в които е изтъквала различни причини, поради които не може да представи исканите документи, като едва с писмо, заведено при ответника с вх.№06-00-85/16.03.2010г., чрез адв.П И като неин пълномощник, е заявила, че обучението е провеждано в Република Б и че никога не е пребивавала в Руската

федерация по повод курса на обучение за придобиване на висше образование. Въз основа на полученото писмо, комисията по чл.7, ал.2 от НДИППВОЗПОЧВ е взела решение, обективирано в т.VI, 5 от протокол №76/18.03.2010г., да се прекрати процедурата поради непредставяне на диплома за предходна образователно-квалификационна степен в съответствие с изискванията на чл.8, ал.1, т.4 от НДИППВОЗПОЧВ, като в противоречие с това е изложила съображения за постановяване на отказ поради нарушение на § 4, ал.1 от ДР на ЗВО недопускащ чуждестранни висши училища да разкриват свои поделения на територията на територията РБългария. Възприемайки изложените от комисията мотиви, но не и предложеното от нея разпоредително волеизявление /за прекратяване на процедурата/ З.-министърът на образованието е приел обжалваното пред съда решение, с което е отказал на основание чл.12, ал.1, т.3 от НДИППВОЗПОЧВ признаване на висше образование на М. Ж. Д. по специалността “Икономика” на образователно-квалификационна степен “бакалавър” от Международен славянски институт, Р.

При така установеното по делото от фактическа страна, първоинстанционният съд намери обжалвания акт за незаконосъобразен, като постановен при съществени процесуални нарушения по следните съображения:

Редът и критериите за признаване на висше образование, придобито в чуждестранни висши са регламентирани в чл.8, чл.11 и чл.11 от НДИППВОЗПОЧВ, като за установяването спазването на установените критерии помощният за решаващия производството орган-комисията по чл.7, ал.2 от НДИППВОЗПОЧВ има функциите по чл.9 от същата наредба, а именно да анализира представените дипломи за висше образование и другите документи, свързани с признаването му; изисква допълнителна информация от лицето и/или от висшето училище, издало дипломата за висше образование, или от компетентните органи на държавата, в която е придобито висшето образование; извършва експертна оценка на представените документи; представя на министъра на образованието и науката или на упълномощено от него длъжностно лице не по-късно от една седмица след провеждане на заседанието доклад със становище по представените за признаване дипломи. Основанията за постановяване на отказ да се признае висше образование, придобито в чуждестранни висши училища са установени в чл.12 от НДИППВОЗПОЧВ: 1. се установят съществени различия между данните от представените документи и установените изисквания за придобиване на висше образование по същата и/или по сродна специалност в българските висши училища; 2. дипломата е издадена от чуждестранно висше училище, което не е признато от компетентен държавен орган на съответната страна за част от системата ѝ за светско висше образование; 3. /нова - ДВ, бр. 25 от 2009 г./ след извършване на проверка се установи, че висшето училище не е издало представения документ, удостоверяващ завършено висше образование.

В съответствие с чл.35 от общия АПК и чл.9 от приложимия специален нормативен акт- НДИППВОЗПОЧВ, административният орган е бил длъжен да изясни всички релевантни за случая факти, като събере, включително и служебно всички допустими, относими, необходими и възможни доказателства. В административната преписка липсват данни от ответникът чрез помощния си орган-комисията по чл.7, ал.2 от НДИППВОЗПОЧВ в течение на висящото пред него три години производство да е изискал каквато и да било информация от учебното заведение, издало диплома ВБА 0326321 за това дали то е признато от Руската федерация за част от системата ѝ за

светско висше образование; за това дали същото осъществява “дистанционно задочно обучение на Балканите” и в частност- в РБ и в Г.С.; за това по какъв начин на практика и как се осъществява т.нар.”дистанционно задочно обучение” и чрез какви преподаватели /на Международния славянски институт или други/ и по какъв начин са уредени правоотношенията с тях; за това издало ли е диплома ВБА 0326321, въз основа на решение на държавна изпитна комисия от 15.08.2006г. и как е била сформирана тази държавна комисия. Пълното изпълнение на това му задължение е имало за последица издаване на акта при неизяснена фактическа обстановка, което е съществено процесуално нарушение и самостоятелно основание за отмяна -чл.146, т.3 от АПК.

Извън соченото съществено процесуално нарушение, административният орган е допуснал и друго такова. Изискването за мотивираност на административния акт /чл.59, ал.2, т.4 от АПК/ предполага не само излагането на фактически и правни съображения, но и неделимо единство между изложените такива. В случая, такова неделимо единство липсва както в решението на помощния орган, така и в издаденото въз основа на него и обжалвано пред съда решение за отказ да се признае висше образование, придобито в чуждестранно висше училище. Фактическите съображения и на комисията по чл.7, ал.2 от НДИППВОЗПОЧВ и на издателя на обжалвания акт са, че след като мястото на провеждане на обучението е в РБългария, то жалбоподателят Д. се е обучавала в нарушение на § 4, ал.1 от ДР на ЗВО, който въвежда забрана чуждестранни висши училища да разкриват свои поделения на територията на територията РБългария. Този факт обаче не осъществява посоченото правно основание за издаване на обжалвания акт: чл.12, ал.1, т.3 от НДИППВОЗПОЧВ- висшето училище не е издало представения документ, удостоверяващ завършено висше образование. В съответствие с посоченото по-горе, ответникът изобщо не е събрал доказателства за издателя на дипломата. Извън посочения в нея издател-“Международен славянски институт”, Автономна нетърговска организация за висше професионално обучение, Г.М, Р федерация, в преписката не се съдържат други данни.

С оглед на гореизложеното, обжалваното решение следва да бъде отменено, а делото като преписката-върнато за ново разглеждане, при което да бъдат събрани служебно доказателства за релевантните по случая факти- учебното заведение, издало диплома ВБА 0326321 признато ли е от Руската федерация за част от системата ѝ за светско висше образование; учебното заведение осъществява ли “дистанционно задочно обучение на Балканите” и в частност- в РБ и в Г.С.; по какъв начин на практика и как се осъществява т.нар.”дистанционно задочно обучение” в РБ и чрез какви преподаватели /на Международния славянски институт, Г.М или други / и по какъв начин са уредени правоотношенията с тях;/ Международният славянски институт, Г.М издал ли е диплома ВБА 0326321, въз основа на решение на държавна изпитна комисия от 15.08.2006г. и как е била сформирана тази държавна комисия; Ако е издал такава диплома, в полза на кое лице. След установяване на релевантните факти, органът следва да ги квалифицира, като прецени дали се касае за обучение в поделение на чуждестранно висше училище на територията на РБ и дали този факт осъществяват някоя от изчерпателно уредените в чл.12 от НДИППВОЗПОЧВ хипотези за постановяване на отказ, при съобразяване с принципа, че е недопустимо разширително тълкуване на ограничителна за субективните права на частноправните субекти.

Пи този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК и чл.78, ал.1 от ГПК, вр.чл.144 от АПК следва да се уважи искането за присъждане на направените по делото разноски, които възлизат в размер на 160 лева, от които заплатени 10 лева държавна

такса и 150 лева адвокатско възнаграждение /от общо договореното в размер на 500 лева/.

Мотивиран така и на основание чл.172, ал.2, предл. Трето и чл.173, ал.2 от АПК, Административен съд-С. град, II отделение, 22-ри състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба на М. Ж. Д., Решение №06-00-85/16.04.2010г. на З.-министъра на образованието, младежта и спорта.

ВРЪЩА ДЕЛОТО КАТО ПРЕПИСКА за ново разглеждане и произнасяне в съответствие с дадените в мотиваната част на решението указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА МИНИСТЕРСТВОТО НА ОБРАЗОВАНИЕТО, МЛАДЕЖТА И СПОРТА да заплати на М. Ж. Д., ЕГН:* сумата в размер на 160 /сто и шестдесет/лева, представляваща направени по делото разноски.

Решението може да бъде обжалвано чрез Административен съд С.-град пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: